

Posudek vedoucího práce na práci Karolíny Sukové s názvem Konceptuální chování papouška šedého

Práce popisuje výzkum, který probíhal v naší laboratoři několik let a započal ještě před mým příchodem z podnětu Mariny Vančatové, která tehdy laboratoř vedla. Důsledkem toho probíhal prakticky po celou dobu mimo moji kontrolu a po odchodu Mgr. Vančatové i mimo její kontrolu. Veden byl dvěma studentkami, zpočátku Michaelou Andělovou (Uchytílovou), později autorkou této práce. Samotných sezení s ptáky se však účastnilo podstatně víc studentů v rámci kurzu Problémy mezidruhové komunikace – cvičení. Karolína byla jedním z experimentátorů, tedy se podílela na sběru dat, v druhé části experimentu projekt organizovala, tj. vedla protokoly, připravovala podněty, školila studenty atd. No a konečně se jí podařilo, po časovém odstupu, který je téměř stejně dlouhý jako již tak dlouhá doba experimentu, tj. 4 roky, odevzdat na toto téma sepsanou bakalářkou práci.

Naštěstí tato pauza přinesla své ovoce. Poslední cca 2 roky se Karolína věnovala spíš teorii, v reakci na mou kritiku úvodních verzí práce. A výsledek je, že teoretická část dosáhla velmi dobré úrovně. Je obsahově srozumitelná, dobře strukturovaná, jasná, srozumitelná a velmi informativní. Nebylo to vůbec lehké, protože úkol Karolíny zde byl shromáždit experimentální doklady pro existenci jednotlivých úrovní konceptů, přičemž teorie úrovní konceptů, ze které vycházela, vznikla teprve nedávno a experimentální práce, které jsou zde uváděny, jsou tudíž převážně staršího data a používají odlišnou klasifikaci konceptů nebo ani neaspírají na to, zkoumané konceptuální chování zařadit do nějaké klasifikace. Teoretické review této práce je tudíž z mého pohledu skutečným review, které přináší nové závěry systematickým uvedením dílčích publikovaných poznatků do souvislostí.

Dokonce Karolína na teoretické části natolik zapracovala, že se jí podařilo trochu opomenout část praktickou, takže zde uniklo pár nedodělávek. Zaprvé by bylo hezké, kdyby Karolína, stejně jako já zde v úvodu, specifikovala svůj podíl na celém projektu. Zadruhé, což považuji za o trochu závažnější, není úplně přehledně představen dizajn experimentu. Je totiž poměrně nešťastně rozdělen na několik částí, uvedených buďto ještě v teoretickém přehledu v rámci popisu studie Smirnova et al. (2000), ze které jsme převzali metodiku, nebo pak v různých kapitolách metodiky i v příloze. Z metodiky vypadlo i pár důležitých informací, jako třeba věk papoušků. Trochu podobně je tomu u výsledků a jejich interpretace, kde sice všechny informace jsou a jsou podány poměrně srozumitelně, avšak text působí mírně nevyváženě, protože nejdůležitějším výsledkům je věnována pouze stejná a někdy i menší pozornost než výsledkům spíš podružným.

I tak se ale domnívám, že z práce jasně vyplývá, jak je to s konceptem stejnosti u papoušků šedých a že druhá polovina „nešlape“ tak dobře, jako první, je pouze drobná vada na kráse, než že by šlo o nějaký strukturální nedostatek.

Vzhledem k tomu, že za tímto textem stojí několikaletá systematická práce na projektu, že celkový objem práce je skutečně úctyhodný a v neposlední řadě vzhledem k tomu, že práce sama přináší nejen zajímavé výsledky, ale i hodnotné review, hodnotím práci jako jednoznačně výbornou.

Mgr. Jitka Lindová, Ph.D.